

Yorgunum

– AliKemal · 16 Mart 2016

"Sorunun Kendinde Olduğunu Anlamayan İnsanlar, Çözümü Başkalarının Huzurunu Bozmakta Bulur..."
İnsan, insanı kendi aklıyla yorumlar. Hele kendini karşısındakinden daha akıllı sayıyorsa, hele hele karşısındakinin riyakâr bir kişilik olduğuna kanaat getirmişse, yorumundan taviz vermesi asla söz konusu olmaz. Nuh der, peygamber demez. Ağzınızla kuş tutsanız anlatamazsınız yanıldığını. Şayet ipleri kopartıp yolunuzu ayıramayacaksanız, tek çareniz vardır; o da, onun yorumuna ayak uydurmaktır. O tavizi verdikten sonra sükunet ararsınız, ama bulamazsınız. Bir başka gerekçeyle yapılan bir başka yorumla karşılaştığınızda, onu da verilecek yeni bir taviz ile bertaraf etmek zorunda kalırsınız.

Nereye kadar?

Sonsuza kadar...

Eğer gereğini yapmazsanız, bu kısır döngüden kurtuluşunuz yoktur.

Gereğini ise, sadece ipleri kopartarak yerine getirebilirsiniz.

*

Yetmişlik Rıza derler bana; yaşımın yetmiş oluşundan değil, her akşam oturup bir yetmişliği iyi ettiğim için...

Bu gün uykusuzluktan gebermek üzereyim.

Hayallerim, temayüllerim , tüm rüyalarım gene çalındı uykularımdan. Gecenin korkunçluğu ortasında yemyeşil bir örtünün karanlık gölgesindeyim; her şeye rağmen, uyumayı sürdürmek çabalarım gereksiz.

Öyle yorgunum ki, pes etmeliyim, teslim olmalıyım, her kim teslim alacaksa, ona... Öyle Azrail'e filan eyvallahım yok, adam gibi biri olmalı teslim alan...

Bazen yaptığım gibi iskelede bağlı duran küçük tekneme ulaşmalıyım; onun sakladığı bir şişe rakım ve oltalarım var. Çok açılmaya gerek yok, şöyle beş yüz metre uzaklaşabilsem bile yeter, anasına sattığım dünyasına uzaktan bakmak için...

Her seferinde bu son dedikten sonra tekrarlayan, böylesine umarsız, gariban ve kimsesiz hallerim çok oldu; evet... Zavallı teknemin bu kaçınıcı paylaşışı yalnızlığımı? Ya denizin? Kaçınıcı kez teselli edişleri beni?

İki kadim dostumla birlikteliklerimden ağırlı dönüşlerimi hiç sevmez kollarım, küreklere asılacak gücü yiter, biter.

İskele yanındaki çay bahçesi bomboş, yitirmiş ruhunu. Oturursam bir kişi olacak.

Biraz otursam, sonra da gitsem.

Giderken vedalaşacaksak, öyle karşıdan karşıya olmalı bu, tükrük, salya öpüşmelerden hoşlanmam...

Eskiler içinde kirli bir kadın üç kuruş sadaka dilenecek her hal... Belki de teslim olmuşluğumu teslim alacak.

"Teslim almaya mı geldin beni?"

"Hayır. Teslim olmaya geldim."

"Olmaz. Uyku tulumum tek kişilik."

"Sorun olmaz; üst üste yatarız..."

"Olmaz. Yetmiş yaşındayım."

"Ertuğrul Bey de Hayme anneyi hamile bıraktığında yetmiş yaşındaydı."

"Kim bunlar yahu?"

"Osman beyin ebeveyni,,,"

"Osman bey kim be!"

"Hayme annenin hamile kaldığı çocuk..."

"Külliyen yalan! Yetmiş yaşında çocuk mu olur, Allasen? Hayme anne genç kırıklarından hamile kalıp Ertuğrul beye yutturmuştur."

"Kıskanma! Sen de çalış, senin de olsun!"

"Hadi madem, gel de senin üstünde çalışayım..."

*

Düşünüyorum da, nasıl da zoruma gidiyor şimdi, fermuarı bozulacak ve içinden çıkılmayacak o uyku tulumuna onunla girmek... Ben ömrümün sonuna kadar aldatılacağım ilişkiler içinde olacağım, belli!

Akıllanmam sonuna ulaşamayacağım bir kitabı yazmaya kalkışmam gibi zırva.

Biliyorum. Çünkü, yaşıyorum.